

Misverstand

Een heel fijn voorbeeld van een misverstand geeft Theo Dersjant in zijn boek *Uit onbetrouwbare bron*. Dat daarmee de vooroordelen tegen hedendaagse kunst en de kunstkritiek worden aangewakkerd nemen we voor lief. Eric Bos van het *Nieuwsblad van het Noorden* besprak op 5 juli 1982 de buitenexpositie *Monumentaal* in het Rosarium te Winschoten. Bos: 'Sommige kunstenaars gingen dit keer zelfs de diepte in, zoals Dook van der Heijden met twee grafkuilachtige gaten in de aarde. (...) Akkerkunst, daar lijkt het nog het meest op, plaggen en zoden, al of niet op een kruiwagen gefatsoeneerd en daarmee landschapssymbool geworden.'

De volgende dag moest de krant terugkomen op de tentoonstelling. 'Naar nu blijkt is een deel van de sculpturen (...) nog niet geplaatst. Het gaat daarbij (...) om objecten van Dook van der Heijden en Theo Pitomezas, waarvan alleen nog maar de gaten voor de fundamenteën zijn aangebracht. Omdat de organisatie op geen enkele wijze de onvolledigheid van de tentoonstelling had aangegeven zijn er tot onze spijt enkele misverstanden in de bespreking geslopen.'

Voor de interviewserie *Op de klapstoel* (formule: steek-

woorden en daarop een reactie) had **Peter van Brummelen** van *Het Parool* de keuze laten vallen op de oude Johnny Kraaijkamp.

Afspraak in café Keijzer telefonisch met de acteur geregeld. Bij binnenkomst zag Van Brummelen Johnny Kraaijkamp junior zitten. Met hem had hij geen afspraak, dus Van Brummelen zocht een plaatsje elders. 'Ik zat wel af en toe naar hem te kijken, hij ook naar mij (ik denk dat ik er uitzag als iemand die best eens journalist kon zijn). Toen ik hem eindelijk zei dat ik heel toevallig een afspraak met zijn vader had, keek hij me niet erg vriendelijk aan. En toen ik iets later terugkeerde van het toilet was hij weg.'

Twee oude dames die alles geïnteresseerd hadden geobserveerd, wisten te vertellen dat hij woedend het pand had verlaten.

Ik realiseerde me wat er gebeurd was, ik had een afspraak met de verkeerde Kraaijkamp gemaakt. Ik heb junior die week nog gebeld om hem dat uit te leggen en mijn verontschuldiging aan te bieden. Maar toen gooide hij zonder verder iets te zeggen de hoorn op de haak. Met de 'oude Kraaij' is het ook nooit meer goed gekomen. Jaren later zou dat Klapstoel-interview er toch komen. De afspraak was gemaakt door een mevrouw van een theaterbureau, die mij verzekerde dat John precies wist wat voor rubriek het was.

Maar toen ik bij hem thuis kwam, bleek hij nog nooit van *Op de klapstoel* te hebben gehoord. Hij vond het zo'n stom concept dat hij niet wenste mee te werken.'